Ovidiu Bufnilă - MAEŞTRII CÎNTĂREŢI

Numele lui Ovidiu Bufnilă (născut la 15 august 1957, de profesie inginer) nu e, cu siguranţă, necunoscut fanilor genului SF de la noi. Ovidiu Bufnilă, "maestrul incontestabil al genului scurtissim", cum îl numea Sorin Antohi, este deţinătorul premiului revistei ***România literară*** pentru proză scurtă SF pe 1983, al premiului pentru cel mai bun roman SF românesc apărut în 1993 (romanul ***Jazzonia***) şi a mai publicat, de asemenea, volumul de povestiri ***Moartea purpurie***, în 1994. Un alt roman, ***Cadavre de lux***, îşi aşteaptă apariţia în noua colecţie IMAGO a editurii Dacia.

Îşi făceau apariţia la sfîrşitul lui septembrie. Umpleau parcurile, îţi băteau în fereastră. Mari şmecheri. Să-ţi cînte de inimă albastră, să-ţi descînte, să-ţi zăreşti viitorul în acordurile unui contrabas sau ale unui saxofon. Lumea se dădea în vînt după ei. Primarul plătea o fanfară întreagă. Şefii de partide angajau cîte un trombonist sau un trompetist. Fetişcanele alergau, nebunele, după cîte un tambur-major. Să-l tragă de mustăţi, să-l pişte de burdihan. Ah, tambur-majorul! Avea un baston cu măciulie de argint. Cum îl învîrtea spre stînga, vedeai ziua de ieri, cum îl învîrtea spre dreapta, ghiceai dacă o să cîştigi la Loto sau nu. Şi ce veselie! Pocneau artificiile. Curgea vinul în valuri. Toboşarii îşi rupeau mîinile. Bubuiau tobele. Aerul se comprima, pleznea pe la colţurile clădirilor. Ţîşneau ca din nimic femei languroase pentru bărbaţi hămesiţi. Curcubee foşnitoare se prelingeau peste acoperişuri. Automobile nichelate năvăleau în piaţă gata să ducă cu ele pe năpăstuiţii soartei. Muzică?! Vai, nu! Miracol. Lume gata-gata să se prăbuşească. Din sunetele catifelate ale unui flaut răsăreau zîne, zîne... Din ecranul televizoarelor se rostogoleau în stradă marile vedete ale secolului. Ah, nopţi întregi de spectacole aiurite! Artişti, politicieni, vraci, cîntăreţi din lumea întreagă năvăleau în orăşelul nostru pentru trei zile de dezmăţ. Întreaga planetă dădea buzna. Imaginaţi-vă! Să-i pipăi pe marii oameni de afaceri, să le afli secretele! Să strîngi mîna stelelor de peste ocean! Fără să plăteşti un sfanţ! Unul măcar! Ta, ta, ta! Ti, ti, ti! Ramp, ramp, ramp! Tropa, trop. Aşa mărşăluiam după cîte un organist sau după cîte un chitarist. Ah, ce ritmuri! Ne crăpau timpanele. Ne ţîşnea sîngele pe nas. Explodau conductele de gaz metan. Ce jerbe! Se umplea văzduhul de steluţe roşii, galbene, albastre. Iuhuuuuuu! Şi apoi, viitorul... Ce fascinant! Maeştrii Cîntăreţi se luau în serios. Rumba, conga, twist, mambo, rap, tehno, tango, vals şi cîte şi mai cîte! Se anunţau vremuri triumfale. Mierea, laptele şi benzina aveau să curgă puhoi prin orăşelul nostru. Aveam să ne conectăm la reţeaua informaţională planetară în doi timpi şi trei mişcări, iar o delegaţie a marţienilor avea să ne viziteze cît de curînd, aducîndu-ne diamante nemaivăzute în semn de mare preţuire. Cîtă fericire! Da, da, profeţiile se împlineau. Eram orăşelul ales, ce să mai vorbim! Era din ce în ce mai clar că vom deveni centrul Universului. De ce să mai aşteptăm?! Ne-am pus pe

treabă. Am trimis o solie pe Marte. Am început să construim o mare conductă petrolieră. Am achiziţionat calculatoare de ultimul tip. Dar n-am bănuit că arhivarul Fuskas o va lua razna. N-am bănuit! Ah, ticălosul! A furat instrumentele Maeştrilor Cîntăreţi. Le-a dosit el pe undeva. Nici nu s-a arătat la faţă, pramatia! Ce vînzoleală, ce nenorocire! Doamne! Lipsiţi de instrumentele lor, Maeştrii Cîntăreţi au murit unul cîte unul, într-o singură seară. Uite-aşa stăteau prăbuşiţi pe caldarîm! Abia că mai suflau. Li se dusese roşeaţa din obraji. Li se uscaseră ochii, tînjeau, săracii! Apoi s-au risipit în văzduh asemenea unui abur de dimineaţă. Ticălosul de Fuskas ne-a rîs în nas peste două zile. S-a proţăpit în faţa primăriei şi-a început să se prostească, nesimţitul! Ba sufla într-un trombon, ba bătea toba, ba zdrăngănea la chitară, ba îşi zdrelea degetele la contrabas. Vai, ce sunete lipsite de graţie! Vai, ce zgomot! Nu s-a întîmplat nimic nemaipomenit. N-am zărit nici trecutul, nici viitorul. N-au apărut nici stelele de peste ocean, nici Cleopatra, Napoleon sau Elvis sau Mata Hari. Am stat aşa vreo două ceasuri şi-am căscat gura la Fuskas. Cum se mai scălîmbăia! Bebe Rigona, starostele cerşetorilor, l-a omorît. I-a înfipt un cuţitoi drept în inimă. Consiliul municipal a vîndut instrumentele în cele patru zări. O vreme, nici n-am mai vorbit despre Maeştrii Cîntăreţi. Cîte un beţivan încerca uneori să-şi amintească vreun cîntec de-al lor. Izolba Verhoveen, vînzătoarea de ziare, ne-a pus însă pe jăratic. Rămăsese grea cu cel mai arătos tambur-major.

© Ovidiu Bufnilă, 1999